

Arrest

nr. 105 080 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 december 2009 in België aan en diende op 18 augustus 2010 een aanvraag tot verblijf in met oog op gezinshereniging met zijn echtgenote die een onbeperkt verblijfsrecht in België geniet.

1.2. Op 6 juni 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Op 9 mei 2012 legde verzoeker stukken voor met oog op de verlenging van zijn A-kaart.

1.4. Bij schrijven van 25 juni 2012 werd verzoeker uitgenodigd om alle documenten aan te brengen die hij nuttig achtte in het kader van het onderzoek op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker legde stukken voor op 16 augustus 2012 en 11 oktober 2012.

1.5. Bij schrijven van 16 oktober 2012 werd verzoeker uitgenodigd bewijzen voor te leggen van het actief zoeken naar werk door hemzelf en zijn partner. Op 14 november 2012 legde verzoeker stukken neer.

1.6. Op 23 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: S.E

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

De vervoegde vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, mevr. H.F. is tewerkgesteld door het OCMW van Antwerpen waar zij de functie uitoefent van werkervaringsklant in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW- wetgeving. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

**aangezien betrokkene pas in juli 2010 in België aangekomen is , weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 27 jaar in Macedonië en iets meer dan 2 jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met zijn land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel in zijn synthesememorie de schending aan de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“2.1.1. De opgeworpen onontvankelijkheid

Zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht stelt, beroept verzoeker zich in zijn eerste middel in eerste instantie op een schending van de motiveringsplicht.

Door enkel de schending van de motiveringsplicht op te werpen zonder vermelding van een wetsebepaling zou volgens verwerende partij dit onderdeel van het eerste middel in rechte onvoldoende onderbouwd zijn om als ontvankelijk beschouwd te kunnen worden.

Welnu, dergelijke stelling gaat uiteraard geenszins op.

Nergens staat voorgeschreven dat verzoeker in het kader van zijn beroep tot nietigverklaring een wetsartikel zou dienen aan te halen. De aangehaalde schending van de motiveringsplicht volstaat op zich.

In haar nota met opmerkingen verwijst verwerende partij naar een arrest van het Hof van Cassatie dat in casu uiteraard niet van toepassing is. In dit cassatie-arrest (Cass. AR C.94.0369.N, 9 mei 1997, Arr. Cass., 1997,531) wordt gesteld dat het onderdeel dat een motiveringsgebrek aanvoert maar hiervoor geen wetsebepaling als geschonden aanwijst (artikel 1080 Ger. W.), niet ontvankelijk is.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat artikel 1080 Ger. W. betrekking heeft op een voorziening in Cassatie en dus niet zonder meer kan worden toegepast op huidig geschil. Meer nog, in het kader van een procedure voor het Hof van Cassatie dient in het verzoekschrift inderdaad op straffe van nietigheid de wettelijke bepaling waarvan de schending wordt aangevoerd, te worden vermeld.

Huidig beroep tot nietigverklaring is geen voorziening in Cassatie zodat artikel 1080 Ger. W. niet van toepassing is.

Bovendien duidt verzoeker in zijn eerste middel toch duidelijk aan welke wettelijke bepaling volgens hem geschonden werd, m.n. de plicht tot motivering.

Louter volledigheidshalve verwijst verzoeker thans uitdrukkelijk naar de schending van de formele motiveringsplicht voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 52 van de Wet van 15 december 1980 wegens niet afdoende want niet bewezen motivering en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overigens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden steeds aanvaard dat een middel dat de schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, alleszins ontvankelijk is.

2.1.2. De grond van de zaak

De beslissing tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een derdelander wordt aan verzoeker gegeven uitsluitend op grond van de motivering dat verzoeker onvoldoende zou bewezen hebben dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Er wordt m.n. aan verzoeker verweten dat zijn echtgenote F.H. tewerkgesteld is door het OCMW van Antwerpen in het kader van de zogenaamde sociale tewerkstelling. Er wordt aangehaald dat deze tewerkstelling beperkt is in de tijd voor de periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is. Hierdoor zouden de inkomsten uit deze tewerkstelling volgens de gemachtigde niet

stabiel en regelmatig zijn zoals voorgeschreven door artikel 10, §5 van de wet van 15 december 1980.

Welnu, vooreerst dient te worden vastgesteld dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft. Dat haar tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet beperkt is in de tijd, wil nog niet zeggen dat er geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zijn. Tijdelijke tewerkstelling leidt niet automatisch tot onstabiele en onregelmatige bestaansmiddelen. Dit is des te meer het geval nu deze tewerkstelling - zoals de gemachtigde stelt - niet alleen dient om de betrokken werknemer toe te laten op een bepaald ogenblik volledig uitkeringsgerechtigd te zijn, doch eveneens dient om de betrokken werknemer ervaring te laten opdoen op de arbeidsmarkt waardoor zijn kansen op de arbeidsmarkt vergroot worden.

Door de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet te beschouwen als een bron van stabiele en regelmatige inkomsten, motiveert de gemachtigde van

de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing dan ook gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Door te stellen dat de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts beperkt is in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, terwijl deze tewerkstelling ook tot doel heeft om de betrokken werknemer werkervaring te bezorgen, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing dan ook werkelijk gebrekkig.

“De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.” (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007).

In functie van de gegevens waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon beschikken, m.n. de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, dient te worden vastgesteld dat de negatieve beslissing onregelmatig genomen werd omdat de gemachtigde deze tewerkstelling ten onrechte niet beschouwt als bron van stabiele en regelmatige inkomsten.

Daar komt nog bij dat de gemachtigde er al vanuit gaat dat de echtgenote van verzoeker na haar sociale tewerkstelling via het OCMW meteen zonder werk zal vallen. Dergelijke zichzelf waarmakende voorspelling of “selffulfilling prophecy” is uiteraard volkomen ongepast. Waarom zou zij nadien geen vast werk op de reguliere arbeidsmarkt vinden? Zelfs indien zij toch even een werkloosheidsuitkering zou ontvangen, dan nog houdt de gemachtigde geen rekening met het feit dat bij de beoordeling van stabiele en regelmatige inkomsten ook een werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen wordt voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt (zie artikel 10, §5, 3° in fine van de wet van 15 december 1980).

Bijgevolg staat meteen vast dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gebrekkig gemotiveerd is en derhalve eveneens niet zorgvuldig genomen werd. Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Door de beslissing tot weigering van de aanvraag uitsluitend te motiveren door te stellen dat de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts beperkt is in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, terwijl deze tewerkstelling ook tot doel heeft om de betrokken werknemer werkervaring en dus stabiele en regelmatige inkomsten te bezorgen, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden. Dit is des te meer het geval nu de echtgenote van verzoeker nog steeds tewerkgesteld is en niets erop wijst dat zij binnenkort zonder werk zou vallen.

Zelfs indien zij na haar sociale tewerkstelling zonder werk zou vallen en dus zou terugvallen op een werkloosheidsuitkering, dient eerst nog aangetoond worden dat zij niet actief naar werk zou zoeken.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook gebrekkig.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 23 november 2012 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de nodige zorgvuldigheid tewerk is gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., “Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36). Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins onzorgvuldig gehandeld heeft.

Door verder te stellen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet zou opwegen tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing andermaal gebrekkig en berust de bestreden beslissing andermaal manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Immers gaat de gemachtigde voorbij aan het feit dat verzoeker vader geworden is van een zoon, A.S., geboren te Antwerpen op 28 september 2010. Hierdoor weegt de aard en de hechtheid van zijn gezinsband wel degelijk op tegen het beweerd niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 11, §2, voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 wordt uitdrukkelijk gesteld dat de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker op basis zijn recht op gezinshereniging als familielid van een derdelander, rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon. Dit heeft de gemachtigde klaar en duidelijk niet gedaan waardoor zijn beslissing andermaal gebrekkig gemotiveerd werd.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig genomen werd en zij alleszins gebrekkig gemotiveerd werd zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen.

In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om bovenstaande argumentatie te weerleggen.

De rechtspraak waarnaar verwerende partij verwijst in haar nota is niet van toepassing op huidig geschil."

3.2. In een tweede middel voert verzoeker in zijn synthesesemorie de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nu zij volkomen ten onrechte stelt dat de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet wegens haar tijdelijk karakter niet beschouwd kan worden als een bron van stabiele en regelmatige inkomsten.

Door verzoeker uitsluitend om deze reden terug te sturen naar zijn land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

*Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren, (zie DUJARDIN J., *ibid.*, p.55).*

Door in casu zelfs niet eens te wachten tot het vervolg na de tewerkstelling van de echtgenote van verzoekster in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Door geen rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker met zijn vrouw en zijn in België geboren kind, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid eveneens de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Iemand wiens partner thans tewerkgesteld is in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, toch geen verblijfsvergunning geven omdat deze tewerkstelling tijdelijk is, getuigt niet van een behoorlijk bestuur en komt ronduit onredelijk voor. Dit is des te meer het geval nu niet eens het vervolg na deze tijdelijke tewerkstelling wordt afgewacht en geen rekening gehouden wordt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker met zijn vrouw en zijn in België geboren kind.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om ook bovenstaande argumentatie te weerleggen.

Het verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen snijdt werkelijk geen hout en doet alleszins geen afbreuk aan hetgeen hiervoor uiteengezet wordt."

3.3. In een derde middel voert verzoeker in zijn synthesesemorie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en argumenteert hij als volgt:

"Door de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een derdelander te weigeren louter en alleen omdat zijn partner geen stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zou hebben, terwijl verzoeker inmiddels vader geworden is van een zoon in België geboren, schendt de

bestreden beslissing artikel 8 E.V.R.M. dat stelt dat éénieder recht heeft op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven.

“De weigeringsbeslissing is enkel gemotiveerd met betrekking tot de omstandigheid dat het werk van de vader niet voldoende stabiele en regelmatige inkomsten meebracht. Nergens blijkt dat er een belangenafweging gebeurd is met betrekking tot de actuele gezinssituatie en of men onderzocht heeft of er belemmeringen voor de ontwikkeling of het hebben van een normaal en effectief gezinsleven bestaan elders dan op het Belgische grondgebied.

De ingeroepen schending van artikel 8 EVRM is ernstig. Elk redelijk persoon kan onmiddellijk vaststellen dat verzoekers een ernstig moeilijk te herstellen nadeel riskeren te ondervinden als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Het is voldoende duidelijk dat hun gezinsleven ernstig verstoord zal worden.”

(Zie RvV (3e k.) nr. 74.258, 31 januari 2012, Rev.dr.étr. 2012, afl. 167, 47; <http://www.cce-rw.be> (16 juli 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave), afl. 2, 143, noot.)

Het is duidelijk dat de gemachtigde geen belangenafweging gedaan heeft met betrekking tot de actuele gezinssituatie van verzoeker. Verzoeker heeft een veel belangrijkere en hechtere gezinsband met zijn vrouw en kind in België dan met zijn familieleden die nog in zijn land van herkomst Macedonië zouden leven.

Daar komt nog bij dat de gemachtigde bij zijn negatieve beslissing geen rekening gehouden heeft met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker terwijl hij zulks nochtans op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 wel degelijk moet doen.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 E.V.R.M. zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om ook bovenstaande argumentatie te weerleggen.

Het verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen snijdt werkelijk geen hout en doet alleszins geen afbreuk aan hetgeen hiervoor uiteengezet wordt.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen besproken.

3.4. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “de” beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse concrete beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verwerende partij in haar nota opwerpt dat het middel niet onontvankelijk is in zoverre de verzoeker de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt omdat er geen wetsbepaling als geschonden wordt aangeduid, stelt de Raad dat een goede lezing van de uiteenzetting van het middel toelaat aan te nemen dat verzoeker de motiveringsplicht geschonden acht in het licht van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, wat kan worden aangenomen gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre een schending van de formele motiveringsplicht wordt bedoeld, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Daartoe dient de administratieve overheid in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de betrokkene niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet, met name bewijst betrokkene niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, dat zijn verblijf van korte duur in België en de aard en hechtheid van de gezinsband niet opwegen tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van bestaansmiddelen, en dat het niet ondenkbaar is dat er geen familiale, culturele of sociale banden meer zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk noch duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel kan bovendien afgeleid worden dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden in de voorliggende zaak onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaling luidt als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De Raad merkt op dat, gelet op voormelde bepaling, verzoeker diende aan te tonen dat zijn echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en de gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers echtgenote een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet).

3.7. Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat deze vorm van tewerkstelling niet toelaat vast te stellen dat zijn echtgenote stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de OCMW-wet luidt als volgt:

"§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden."

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de OCMW-wet blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

3.8. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met *“hun aard en regelmatigheid”*. Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, *in casu* inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, *in casu* de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de Vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering.

Waar verzoekers echtgenote *in casu* slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat *“deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.”*

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk is om te besluiten dat heden (nog) niet op voldoende wijze blijkt dat verzoekers echtgenote over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.

3.9. Het betoog van verzoeker dat deze tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet dient om betrokkene ervaring te laten opdoen op de arbeidsmarkt waardoor de kans op de arbeidsmarkt vergroot wordt, doet hieraan geen afbreuk. Het betoog dat *“niets er op wijst dat zij binnenkort zonder werk zou vallen”* is immers puur hypothetisch, des te meer daar uit het administratief dossier niet blijkt dat de echtgenote actief op zoek is naar werk. Er dient immers te worden benadrukt dat de gemachtigde met de actuele situatie rekening dient te houden. Verzoeker kan aldus niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde de grenzen van redelijkheid heeft overschreden door niet te wachten tot het vervolg na de tewerkstelling van verzoekers echtgenote in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Bovendien toont verzoeker hiermee niet aan dat de inkomsten waarover zijn echtgenote heden beschikt niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, §2 en § 5 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat verzoekers echtgenote bij de beëindiging van haar sociale tewerkstelling, indien zij geen werk heeft gevonden op de reguliere arbeidsmarkt, zal kunnen genieten van een werkloosheidsuitkering is evenmin dienend. Er moet worden benadrukt dat een werkloosheidsuitkering, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, slechts in aanmerking kan worden genomen *“voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”*. Heden kan niet kan worden bepaald of verzoekers echtgenote in de toekomst aan deze voorwaarde zal voldoen. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker als antwoord op het schrijven van 16 oktober 2012 waarin werd gevraagd naar bewijzen van het actief zoeken naar werk, geen elementen voorlegde die aantonen dat zijn echtgenote actief op zoek is of is geweest naar werk. De vraag of de echtgenote, op het ogenblik dat zij gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, actief werk zoekt, is dus in hoge mate hypothetisch (in dezelfde zin: RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

3.10. De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld: *“Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur*

op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht.

a) De motieven

Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn) (...)

In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (...)

Hierbij wordt in de memorie van toelichting gesteld dat deze bepaling "slechts een toepassing is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

3.11. Uit de memorie van toelichting bij artikel 11 van de Vreemdelingenwet hierboven geciteerd, kan niet anders dan afgeleid worden dat de gemachtigde bij een beslissing waarbij een einde gemaakt wordt "aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid" dient rekening te houden met het gestelde in artikel 8 EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezins- en privéleven.

Artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet houdt aldus in dat een afweging dient gemaakt te worden inzake de proportionaliteit tussen het beoogde doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk waarbij *in casu* rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst en dat deze afweging in de bestreden beslissing moet worden vermeld.

3.12. Dienaangaande stelt de Raad vast dat conform het gestelde in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing volgende afweging bevat : "Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

**aangezien betrokkene pas in juli 2010 in België aangekomen is , weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 27 jaar in Macedonië en iets meer dan 2 jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met zijn land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.*

Het is vervolgens aan de Raad om te na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot deze beslissing is gekomen.

3.13. Verzoeker betoogt vervolgens dat er geen belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft plaats gevonden, met name dat door de bestreden beslissing louter te steunen op het gegeven dat verzoekers echtgenote geen stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zou hebben, de gemachtigde artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.14. *In casu* refereert verzoeker naar een gezinsleven met zijn echtgenote en zoon in België. Er blijken geen elementen die zich verzetten tegen het aannemen van een effectief gezinsleven in België in hoofde van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gezinsband van verzoeker niet wordt betwist, zoals hieronder zal blijken.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoeker. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

3.15. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.)

De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen.

3.16. Vervolgens moet worden nagegaan of de gemachtigde een proportionele beslissing treft, met name of een billijke belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de belangen van de Belgische Staat, met name de toepassing van de artikelen 11, § 2,1° *iuncto* artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, waarvan hierboven werd vastgesteld dat ze een legitiem doel nastreven en tegemoet komen aan een dwingende sociale behoefte.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet gehouden is rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokken vreemdelingen in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, die criteria zijn die eveneens in de rechtspraak van het EHRM m.b.t. toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58).

De gemachtigde dient aldus rekening te houden met de gegevens waarover hij hieromtrent beschikt.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde voorbij gaat aan het feit dat verzoeker vader is geworden van een zoon, geboren in België op 28 september 2010 en geen rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker met zijn vrouw en zoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte had gebracht van de geboorte van zijn zoon. De bestreden beslissing verwijst dan ook naar de “aard en de hechtheid van de gezinsband”. Het gegeven dat er geen uitdrukkelijke melding wordt gemaakt van de geboorte van verzoekers zoon, toont niet aan dat er geen rekening werd gehouden met de band tussen verzoeker en zijn zoon, integendeel verwijst de bestreden beslissing naar de “aard en hechtheid van de gezinsband”.

3.17. Hoewel niet wordt getwijfeld aan de aard en hechtheid van de gezinsband wordt geoordeeld dat dit gegeven niet doorslaggevend is. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekers individuele belangen niet opwegen tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, met name met oog op het vrijwaren van de belangen van de Belgische Staat op grond van artikelen 11, § 2,1° *iuncto* artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, daar niet is voldaan aan de voorwaarde van bestaansmiddelen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, maakt de bestreden beslissing melding van een afweging van de belangen, zoals vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig betogen dat er geen belangenafweging heeft plaats gehad.

3.18. De Raad stelt vast dat verzoeker door louter te stellen dat, omwille van zijn in België geboren zoon, de aard en de hechtheid van verzoekers gezinsband wel degelijk opweegt tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, verzoeker niet aantoont dat de beslissing van de gemachtigde heeft geleid tot een wanverhouding tussen haar individuele belangen en deze van de Belgische Staat en dat de gemachtigde hieromtrent onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd.

De Raad wijst erop dat verzoeker wist of diende te weten, dat hij slechts in het Rijk verbleef op grond van een afgeleid verblijfsrecht dat aan specifieke voorwaarden was verbonden en dat gedurende de eerste drie jaren hieraan een einde kon worden gesteld op grond dat niet meer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden voor de gezinshereniging.

In de mate dat verzoeker aldus meent dat *in casu* een disproportionele afweging werd gemaakt m.b.t. zijn gezinsleven, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het feit dat noch hij noch zijn echtgenote aan de slag zijn op de reguliere arbeidsmarkt in België. Tevens maakt verzoeker geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland van verzoeker of elders verhinderen. (In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*, par. 60) Hij toont aldus niet concreet aan in welke mate zijn gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing.

Daarenboven dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker terugkeert naar België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de

gezinsband. De Raad wijst er tenslotte op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin en de gezinsband te onderhouden.

In het licht van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoeker heeft geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 11, § 2 aangetoond noch in het licht van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Er kan verder niet worden vastgesteld dat de gemachtigde *in casu* een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES, wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES